

ваха се, скъсаха си юларитѣ. Отиватъ при плета, гдѣто кѣпеха мрътвеца, мучатъ, мучатъ и чакъ въ кѣщи искатъ да влѣзатъ.

Дойде попътъ да вдига послѣднитѣ останки на чича Стояна. Вдигнаха го. Щомъ го изнесоха изъ кѣщи, размучаха се наново горкитѣ животни.

Тръгна събранието, слѣдъ него тръгнаха и волчетата.

„Да ви кажа ли, селени!“ — се провикна бай Маринъ кмета — „да впрегнемъ колата, та да закараме умрѣлото съ добритѣ волчета до вѣчното му жилище!“

Тѣй и стана.

И днесъ, мили читатели, казватъ селени, че като минатъ волчетата край гробищата, все се обръщатъ да не би да дойде тѣхниятъ обиченъ стопанинъ — чичо Стоянъ! . . .

П. Българановъ.

Облаче.

Облаченце малко, сиво,
Леко, пѣргаво, игриво,
Отъ гдѣ идешъ, гдѣ отивашъ,
Гдѣ въ дѣждецъ се ти изливашъ?“

— Отъ дълбокитѣ морета,
Прѣзъ планини и полета
Ида тукъ и се изливамъ —
Нивитѣ ви азъ поливамъ!

Л. Бобевски.